

ההגנה – הערובה לגורלנו

המוסרית, בכוח המחץ והאש ובעליונות טכנית – נגוף ינגוף את תוקפיו, כדרך ששבר את ההתקפה על יחיעם, על טירת צבי ועל גוש עציון.

בנפול ל"ה חברינו – היו מאתנו שהתהלכו במחנה וראו, כיצד קיבל המחנה את המכה. עצמתו של מחנה איננה נבחנת רק בכוחו להכות, אלא ביכולתו להיפגע ולהתאושש חיש מהר.

אנו רק בראשית המערכה. הראשית יש בה כדי לעודד. כל יום מתחזק כוחנו. טרם גילינו את הגנות, עדיין לא הגיעה שעת הצורך לגלותו. "עוד הדרך רב". לא נגן רק על כל ישוב וישוב, אלא על הישוב, ולא רק על הישוב כולו, אלא לפחות על התחום שנועד לעצמאותנו על פי החלטת או"מ. כדי להגן על התחום הזה, לא נסתכל באפס מעשה בהתרכזותו ובהיערכותו של המחנה התוקף אותנו.

אנו בראשית הגיוס. אין לנבא לנצחון העם, אלא אם כל בני האומה יהיו רתומים איש כפי הנדרש ממנו, למערכה. אלה שאינם במשמרות ובמארבים ובעמדות ובליויי השיירות, יחיו בחרדת האחריות לחיי האלפים שעושים שליחותנו – בנעל, בהלבשה, בכלכלה, באספקה, בזיון, בצידה, בכל אשר מצטרף לכות.

כל אשר ניתן להיעשות היום – ייעשה היום.

י. גלילי

חזויה הראשונים של ההגנה, ככל שהיו מרחיקי ראות, אפשר ולא שיערו עד מה יעלה ערכה, עד מה תעלה ההגנה להיות ערובה מכרעת לגורלנו ולגורל קוממיותנו. ואם יש דבר המייחד את עמידת הבחורים במערכה זאת, מן העמידה בשנות תרצ"ו–תרצ"ט ומשלבים אחרים של המערכה בארץ, הרי זאת החזויה שהפעם אין זו רק מערכה על נכסים, על כבוד, על חיים, אלא על עצם המשכה של ההיסטוריה העברית, שהגיעה לפרשת דרכים מכרעת. ועוד משהו מעלה את גאוות המגינים ומעמידם בקומה זקופה מול העולם: הרי זאת העובדה שבשקידת נמלים, ללא פרסום וללא הדר וללא פרסים, התנהלה, סמויה מהעין, עבודת קודש אשר יש ולעגו לה, יש וראו אותה מיותרת, ואשר השלטון לחם בה; אבל ההגנה התקיימה והתפתחה והגיעה עד הלום. בכוחה וביכולתה עמדנו עד עתה, ובכוחה וביכולתה נעמוד וגם נוכל.

עמדנו, לפחות בשני מבחנים, מול הכוחות הצבאיים שחדרו לארץ: ביחיעם ובטירת צבי. עודנו בתוך המערכה, ואל יתהלל חוגר כמפתח, ואל נתנשא עוד נכוננו לנו ימים קשים מאלה. אולם מבחן כוח הקרב של תוקפינו וכושר הסתערוותם בהתנגשם פנים אל פנים עם המגינים, יש בו כדי למלא לבנו בטחון, שהנוער העברי, בטיבו המעולה, ברמתו, בכושר המלחמה שלו, ביכולת התכנון, בעצמה

„מערכות" – לתקופה החדשה

ושירות, כל צורך ומשאלה, אשר בסיפוקם יש כדי לעזור לגיבושו, לשכלולו ולקידומו של כוחנו בימרי ביניים אלה, בצורות המעבר שלו, במצבים המשתנים ומתפתחים של „מדים למחצה", של מדים ולא־מדים המשמשים במשולב, של צעידה משלב אל שלב של צורות ארגון, מסגרות־משטר, אורחות־משמעת, דפוסי־חיי ודרכי פיקוד והנהגה.

לא זמן רגיל לפנינו. המלאכה אשר תצטרך להיעשות בבנין הכוח העברי העצמאי – היא מלאכה הנעשית והולכת תוך מלחמה. כל מבנה ארגוני, כל תכנית גיוסים וכל טבלת אימון עוד רבות ישונו ויתוקנו ויסוגלו נוכח צרכי מציאות המלחמה העוברת משלב אל שלב, המתפתחת ומתרחבת, המקיפה איזורי ארץ נוספים, הקופצת אל שיאי מאמץ ומבחן מחודשים, שלא ידענו כמותם. תוך חדשים – ואולי

(סוף בעמ' 65)

יחד עם הישוב העברי ועם כוחות המגן שלו. נכנסו גם „מערכות" לתוך פתח התקופה החדשה. החדשים הבאים עלינו, עם כל חומרתם וגורליותם, אינם אלא פתח לתקופה של עצמאות ובנין. „מערכות" נושאות את עיניהן לתקופה ההיא, בה יוכל העם, בשלֹת־שלום ובקצב מעשה בלתי־מופרע, לבנות את עצמו, את משקו ואת ארצו, לפתח את תרבותו, לחנך את בניו ולכוונן כוח־מגן ובטחון תקיף ותכנית, יעיל ועממי גם יחד. בריאות חיוו ושלומות הוויתו של העם תדרוש גם אז, כי יחד עם כל תפקידי הבניה שלו ישא על שכמו את משימת הכוננות, שפירושה חינוך מקיף והרמוני לבני העם, וטיפול מלא של יכולתו, במשפחת עמי העולם.

אולם הפתח הצר, דרכו עלינו לעבור אלי תקופת החזון, הוא העיקר כיום. „מערכות", אשר כל שנות קיומן שירתו את גרעין הכוח העברי ושקדו על חזונו, תטלנה על שכמן כל משימה